



Sygn. akt II KK 239/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 września 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Eugeniusz Wildowicz

SSN Paweł Wiliński

Protokolant Anna Janczak

w sprawie **B. D.**

skazanej z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 k.k. i innych

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 8 września 2020 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść skazanej

od wyroku Sądu Rejonowego w W.

z dnia 19 grudnia 2018 r., sygn. akt III K (...),

**uchyła zaskarżony wyrok w części zawierającej
rozstrzygnięcie o karze łącznej pozbawienia wolności i sprawę w
tym zakresie przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi
Rejonowemu w W.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 grudnia 2018 r., sygn. akt III K (...) Sąd Rejonowy w W.:

- uznał oskarżoną B. D. za winną popełnienia czynów wskazanych w pkt 141 – 145 części wstępnej wyroku i przyjmując konstrukcję ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. wymierzył jej karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 40 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 10 złotych (pkt 272);
- uznał oskarżoną za winną popełnienia czynu opisanego w pkt 146 i wymierzył jej karę roku pozbawienia wolności i 40 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 10 złotych (pkt 274);
- uznał oskarżoną za winną popełnienia czynu opisanego w pkt 147 i wymierzył jej karę roku pozbawienia wolności i 40 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 10 złotych (pkt 276);
- uznał oskarżoną za winną popełnienia czynu opisanego w pkt 148 i wymierzył jej karę roku pozbawienia wolności i 40 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 10 złotych (pkt 278);
- na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. oraz art. 91 § 1 k.k. wymierzył oskarżonej łączną karę roku pozbawienia wolności i karę łączną 50 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 10 złotych (pkt 280), przy czym wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres 5 lat próby (pkt 281), zobowiązano oskarżoną na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. do informowania sądu o przebiegu okresu próby (pkt 281) oraz orzeczono od niej świadczenie pieniężne w kwocie 100 złotych na cele związane z narkomanią (pkt 283).

Opisane orzeczenie nie zostało zaskarżone w postępowaniu instancyjnym i uprawomocniło się w dniu 16 sierpnia 2019 r.

Kasację od wyroku Sądu Rejonowego wywiódł na niekorzyść skazanej Prokurator Generalny, który wskazując, że zaskarża orzeczenie w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze łącznej pozbawienia wolności, zarzucił „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 86 § 1 k.k., polegające na orzeczeniu wobec B. D. kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności, podczas gdy sąd objął węzłem kary

łącznej cztery kary jednostkowe pozbawienia wolności, a w tym trzy kary orzeczone w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności każda oraz jedną karę orzeczoną w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a tym samym orzeczeniu kary łącznej poniżej dolnego progu, wyznaczonego wymiarem najwyższej z orzeczonych jednostkowych kar pozbawienia wolności”. W następstwie tego zarzutu skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w W.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, co umożliwiło rozpoznanie jej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Zgodnie z art. 86 § 1 k.k. sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy. Oznacza to, że kara łączna pozbawienia wolności nie może być niższa od najwyższej kary jednostkowej. Najsurowszą karą jednostkową wymierzoną skazanej była kara roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 272 wyroku), zatem kara łączna pozbawienia wolności nie mogła być niższa od tej kary jednostkowej. Wymierzenie skazanej w pkt 280 wyroku kary łącznej roku pozbawienia wolności nastąpiło więc w wyniku rażącej obrazą art. 86 § 1 k.k., która miała oczywisty i istotny wpływ na treść tego orzeczenia, co przesądziło o zasadności nadzwyczajnego środka zaskarżenia wniesionego przez Prokuratora Generalnego.

Konsekwencją powyższego stwierdzenia stała się konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku w części zawierającej rozstrzygnięcie o karze łącznej pozbawienia wolności i przekazania sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w W. . Oczywistym następstwem orzeczenia kasatoryjnego jest utrata mocy rozstrzygnięć akcesoryjnych związanych z karą łączną pozbawienia wolności, tj. rozstrzygnięć o warunkowym zawieszeniu wykonania tej kary i środkach związanych z probacją.

W toku ponownego postępowania Sąd Rejonowy będzie zobowiązany do respektowania obowiązującego prawa i zwrócenia uwagi na kwestie intertemporalne wynikające z aktualnego brzmienia art. 69 § 1 k.k.

